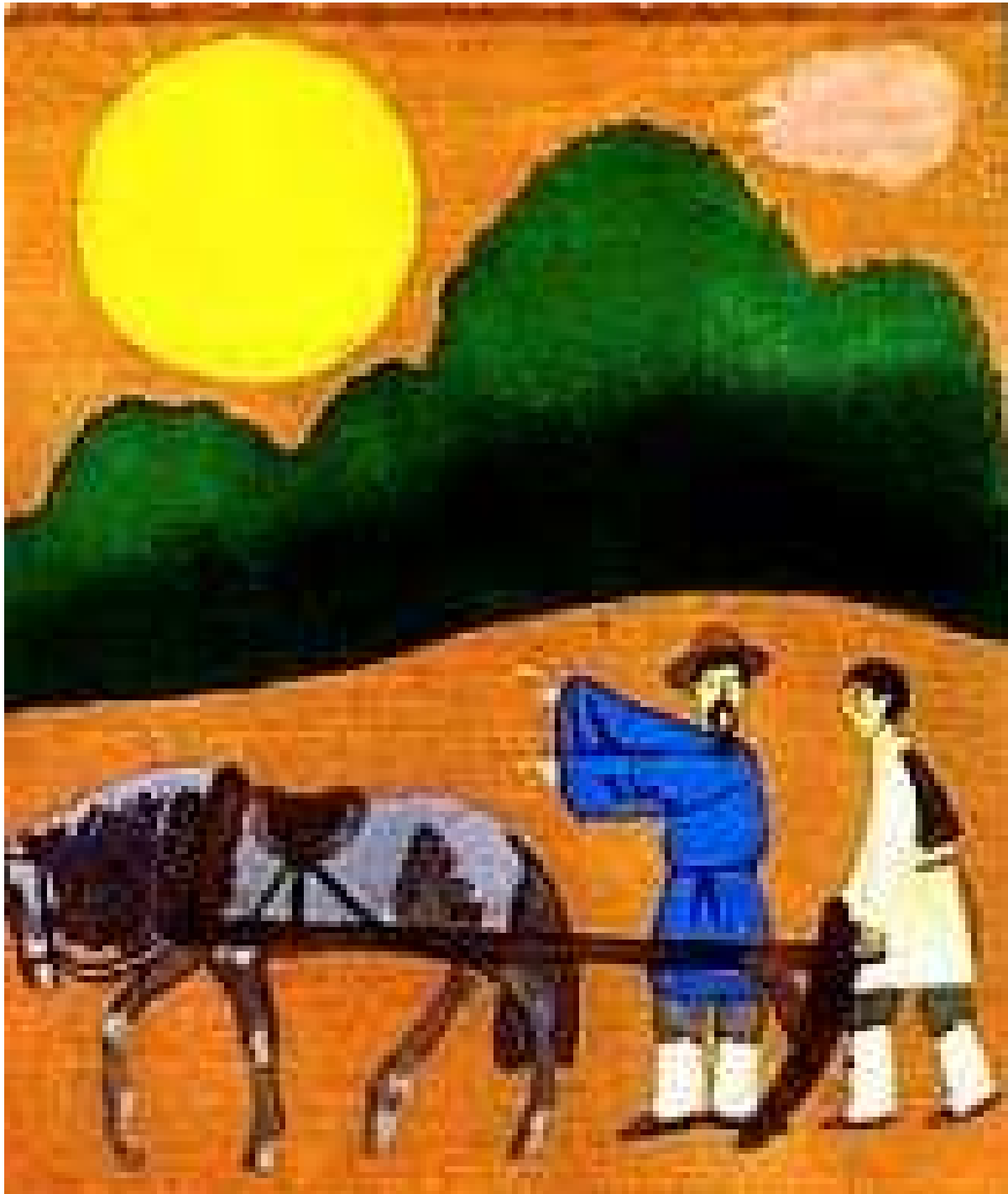

הצוואה

מסיפורי הטטרים

חי בכפר זקן עני, והיה לו בן אחמד. כשהזקן הרגיש שמותו קרוב קרא אליו את בנו. "בני יקר" אמר "לפני מותי אמסור לך את צוואתי."
השתומם הבן.
"איזו צוואה יוכל לשאיר לי אבא שלי. הוא עבד קשה כל חייו, לא נתן לנו לידיו, אבל לא צבר כל רכוש?"
והזקן נאנח ואמר:
"אני רוצה שבכל כפר שכן יהיה לך בית."
אחמד השתומם עוד יותר:
"על איזה בתים הוא חושב" חשב "כשהבית שלנו בקושי עוד עומד על תילו ויתפרק, אם לא מחר אז מחרתיים."
והזקן המשיך:

"אל תמהר ראשון לברך אנשים. שהם יברכו אותך תחילה ורק אז תוריד את הכובע ותשתחוה."
הבן חשב:
"אבא שלי לגמרי מבולבל. איך אוכל להיות גאוותן כזה. הרי מחר אף אחד בכפר לא ירצה להביט עלי ועוד יקראו לי בור."
והזקן לקח את ידו של הבן:
"וההוראה האחרונה שלי" מלמל "תמיד תאכל בהנאה..."
הוא רצה עוד להוסיף דבר מה, אבל נאנח בפעם האחרונה והוציא את נשמתו.
הבן בכה, התאבל, אבל העבודה לא יכלה להמתין. הגיע זמן לצאת לשדה, לחרוש את חלקת האדמה הקטנה, לשדד, לזרוע.
אחמד רתם את הסוסה הרזה שלו, רצה לצאת מהחצר וראה - בחוץ מסתובבים האנשים, וכולם שכנים, כולם מכירים אותו עוד מאז שהיה תינוק, את כל אחד צריך לברך יפה. אבל הצוואה של

אבא? גם אותה חייבים לשמור. אחמד חזר הביתה, ישב לשולחן וחשב: "איך אוכל לצאת לשדה? הרי אבא אמר תחילה לדאוג שבכל כפר יהיה לי בית." נעשה לו מר על הנשמה ואז הרגיש שהוא רעב. מצא בבית קרום לחם יבש. רצה כבר לנגוס ונזכר שאבא אמר לו לאכול בהנאה, והקרום הזה הרי כבר כמעט רקוב...

חושך כבר בחוץ ואחמד עדיין ישב וחושב בכל כוחו איך לחיות הלאה? ופתאום שמע - מישהו דופק בחלון. הוא פתח את הדלת ולבית נכנס נודד, כולו מכוסה באבק דרכים, עם תרמיל ריק על גבו.

"כנס, אדם יקר" אמר לו אחמד "תתארח אצלי. תמיד ימצא בביתי פינה כדי לנוח, ללון. אך אל תצפה לכיבוד כי פרט לקרום לחם ישן אין לי דבר בבית."

"איך זה כך?" שאל הנודד.
"אני חי לפי צוואת אבי" הסביר לו אחמד "אפילו

את הקרום אינני יכול לאכול כי אבא אמר לאכול בהנאה. לשדה לא אוכל לצאת. כי איך אצא כשעלי לדאוג שבכל כפר יהיה לי בית? ואבא אמר לא לברך ראשון את האנשים, אז איך אוכל ללכת? סביב? להתרחק מכל האנשים הטובים שבכפר?"

הנודד חייך.

"אבא שלך היה איש טוב" אמר "איש חכם. ואתה בן טוב וראוי לאבא כזה. אך לא הבנת אותו. אומר לך עכשיו - לך לישון ומחר בבוקר קום לעבודה עם האור הראשון וסע לשדה. אל תדאג יותר. תראה. הכל יסתדר מעצמו."

ערפלי הבוקר עוד לא התפזרו כשאחמד היה כבר על הרגליים. בזהירות ובחשש יצא מהשער. הביט סביב - אין איש. עבר בדרך לחלקה שלו - אין אף אחד. יצא מהכפר בלי לפגוש איש. אחמד התעודד. "הצלחתי" חשב "עוד איש לא קם, אני הראשון בכפר שהתעוררתי. צריך יהיה גם מחר כך לעשות."

עד הצהריים חרש את כל החלקה שלו, שדד אותה, זרע שיפון. נעשה לו עוד יותר טוב על הנשמה. רצה לנוח קצת בשולי החלקה כשראה כי בשדה הולך אליו איש כלשהו. אחמד נבהל "הרי אצטרך לברך אותו!" חשב, ורצה לברוח. אבל איך? והאיש ניגש וראשון הוריד את כובעו. "תבורך" אמר "אתה עובד טוב. ואצלי סוסה התפגרה. והחלקה שלי עוד לא חרושה, ולא הספקתי לזרוע. לילדים שלי לא יהיה מה לאכול בחורף."

"את זה לא נרשה" אמר אחמד "ואיפה החלקה שלך?"

"הנה שם, מעבר לדרך. בכפר השכן."

השמש כבר שקעה כשאחמד, עם החבר החדש שלו, פזרו באדמה את הזרעים האחרונים ובסוף מחאו את הזיעה.

"איך אוכל להודות לך, אחמד?" אמר החבר "פשוט כך לא אוכל לתת לך ללכת. בוא אלי הביתה. לא, מה אני אומר! מעכשיו הוא הבית

שלך כמו שלי. הדלת של הבית תמיד פתוחה
לקראתך."
"היום לא אוכל לבוא" ענה אחמד" אני חייב לחזור
לכפר שלי. אבל יש לי עכשיו בית גם בכפר
שלכם, וזה מה שחשוב."
"אז לפחות קח את הפיתה הזו לדרך. היא
מאותם הגרעינים שכרגע גמרנו לזרוע."
ראשון יצא אחמד בבוקר לשדה ואחרון חזר
לכפר. וכולם שמים לב אליו. אוהבים אנשים
חרוצים, טובי לב. כל אחד שמח לברך אותו,
לשאל על שלומו.
אחמד הגיע הביתה. ישב לשולחן, התחיל לנגוס
בפיתה. חשב על הצוואה של אבא. והרי גם
המילים של הנווד בעצמם התמלאו.
והפיתה אחרי יום העבודה הקשה טעימה -
מתוקה מדבש!